

Hans Tanker var bleven løbske. Af Frygt for at miste Selvbesindelsen nøjedes han med at bøje sig ned over hendes Haand og kysse den ærbødigt.

„Tak,“ sagde han.

Med blottet Hoved holdt han derpaa Gitterlaagen aaben for hende, mens hun gik ind. Og uden selv at vide af det blev han staaende med Hatten i Haanden, saalænge Lyden af hendes Skridt endnu kunde høres paa den gruslagte Havegang ...

Inde i Stuen havde Fru Bertha tændt Lampen og sad allerede med en Avis. Hun saa ikke op, da Jytte kom ind, men lod, som om hun var optaget af Læsningen.

Jytte var hende taknemlig for denne Forstillelse. Hun havde godt mærket, at Moderen var lidt skuffet af Dihmer; derfor var hun bange for, at hun skulde give sig til at tale om ham.

„Jeg tror, jeg gaar i Seng med det samme,“ sagde hun og lukkede sit Klaver.

„Ja, gør du det! Det er i Virkeligheden slet ikke for tidligt.“

Oppe i sit maanelyse Kammer blev Jytte i nogen Tid staaende ved det aabne Vindu. Hun hørte endnu den hule Gungren af Torbens Skridt nede fra den fliselagte Sti mellem de høje, genlydende Havemure. Og hun tænkte: Dernede gik det Menneske, der nu raadete for hendes Liv. En fremmed Mand — ja, for det var jo i Virkeligheden en hel anden, hun var kommen til at holde af, end den Torben Dihmer, som hun i alle disse Aar havde tænkt paa med saa megen Længsel. Ham havde hun allerede næsten glemt. Det var denne underligt tavse Fremmede, hun nu elskede og vilde knytte sin Skæbne til efter blot at have været sammen med ham en eneste Aften. Saadan var hun! ... Hun kom til at tænke paa noget, som hendes Far havde sagt til hende den Dag, da hun fyldte 16 Aar. Han havde klappet hende paa Kinden og sagt, at hun jo nu var bleven en voksen Pige, som man nu kunde tale fornuftigt med om alvorlige Ting. Han havde saa fortalt hende den gamle græske Fabel om, hvordan Mand og Kvinde oprindelig skabtes forenede i en Helhed men siden parteredes og sendtes ud i Verden hver for sig, saa de kun kunde finde hinanden igen ved Hjælp af det Instinkt, der